

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Edyta Demiańczuk-Komoń

przy udziale ppor. Ewy Romankiewicz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie del. do Departamentu ds. Wojskowych Prokuratury Krajowej
w sprawie **Ł. K.**

podejrzanego o popełnienie czynów z art. 286§1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 października 2023r.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 października 2023r. sygn. akt Kp 44/23

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§ 1 i 2 k.p.k.

postanowił:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przedłużyć stosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego Ł. K. (syna J., urodzonego [...] 1989r. w D.) na okres 2 (dwóch) miesięcy, to jest do dnia 4 grudnia 2023r. godz. 11.00.

UZASADNIENIE

Zażalenie wniesione w niniejszej sprawie przez obrońcę podejrzanego jest częściowo zasadne.

Rzeczywiście można zgodzić się ze skarżącym, że materiały dowodowe zebrane w aktach sprawy nie wskazują na to, że dla zabezpieczenia dalszego prawidłowego toku postępowania przygotowawczego niezbędne jest stosowanie wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych pełnych 3 miesięcy.

Przed wszystkim należy zwrócić tu uwagę na to, że postępowanie w niniejszej sprawie prowadzone jest od dłuższego czasu, a zarzuty przedstawiono podejrzanemu w dniu 10 lipca 2023r.

Z akt sprawy, a w szczególności z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, nie wynika, że podejrzany może obecnie lub w przyszłości w istotnym stopniu oddziaływać na treść zebranych już dowodów, a w szczególności w bezprawny sposób utrudniać postępowanie karne.

Z pewnością zaś podejrzany nie jest w stanie wpłynąć na treść dokumentów, które pozostały do pozyskania, ustaleń adresowych, czy opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego.

W tej sytuacji możliwość ewentualnego negatywnego oddziaływania podejrzanego na toczący się proces odnieść można jedynie do wąskiego zakresu czynności, dość trafnie wskazanych w zażaleniu. Przeprowadzenie tych czynności powinno jednak być możliwe w okresie dwóch miesięcy.

Za stosowaniem tymczasowego aresztowania nie przemawia też treść art. 258§2 k.p.k. Co prawda czyn z art. 286§1 k.k. zagrożony jest karą do 8 lat pozbawienia wolności, lecz przesłanka grożącej surowej kary, powinna być stosowana jako samodzielna dla przedłużenia stosowania pozbawienia wolności z dużą ostrożnością.

Bezsprzecznie, na co wskazano już wyżej, szczególnie podkreślić należy, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia sformułowane jest w sposób bardzo ogólnikowy, a zawarta w nim argumentacja ma na tyle charakter „uniwersalny”, iż w niewielkim stopniu odnosi się do realiów tej konkretnej sprawy, odwołując się w przeważającej mierze do ogólników wywodzonych z generalnych zasad procesowych. Taki sposób przygotowania tego dokumentu również nie przemawia za przedłużeniem aresztowania na maksymalnie dopuszczalny okres.

Trudno też przewidywać jaki wpływ dla stosowania środków zapobiegawczych w niniejszej sprawie będzie miało ewentualne rozszerzenie zarzutów dopóki nie zostaną one postawione.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Najwyższego, dla zabezpieczenia dalszego prawidłowego toku postępowania przygotowawczego, obecnie, wystarczające jest przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania na wskazany na wstępie okres.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[SOP]

[ms]